

Ministerie van Financiën
Postbus 20201
2500 EE DEN HAAG

Dordrecht, 17 oktober 2025

Behandeld door: mr. dr. M.D.J. van der Wulp

Betreft : Reactie op de internetconsultatie Wet implementatie Richtlijn btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie

Geachte heer/mevrouw,

Met belangstelling hebben wij kennisgenomen van het ter internetconsultatie aangeboden voorstel “Wet implementatie Richtlijn btw inzake de platformeconomie” (hierna: het wetsvoorstel). Het wetsvoorstel betreft de implementatie van de richtlijn (EU) 2025/516 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG (hierna: Btw-richtlijn) wat betreft de btw-regels voor het digitale tijdperk. Graag maken wij van de gelegenheid gebruik om op het wetsvoorstel te reageren.

In deze brief treft u een reactie aan op enkele specifieke punten in het wetsvoorstel en de Memorie van Toelichting (hierna: de toelichting) daarop.

Het wetsvoorstel en de toelichting

Artikel 4a lid I

In artikel 4a lid I van het wetsvoorstel is geregeld dat de platformfictie in beginsel van toepassing is op twee categorieën van diensten: kortetermijnverhuur van onroerende zaken en passagiersvervoer over de weg.

Kortetermijnverhuur van onroerende zaken

De eerste categorie diensten waarop de platformfictie van toepassing is in het wetsvoorstel als volgt omschreven:

Bezoekadres
Amstelwijckweg 17
3316 BB Dordrecht
Nederland

Correspondentieadres
Postbus 9179
3301 AD Dordrecht
Nederland

T: 078 - 622 54 52
F: 078 - 622 55 24
E: info@btwinstituut.nl
Bank: NL67INGB0008075422
KvK: 88757412

‘kortetermijnverhuur van onroerende zaken, te weten de ononderbroken verhuur aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf’.

De omschrijving van deze dienst wijkt af van het vanaf 1 juli 2028 geldende art. 28bis van de Btw-richtlijn. Hierin wordt deze categorie omschreven als: *‘kortetermijnverhuur van accommodatie, te weten de ononderbroken verhuur van accommodatie aan dezelfde persoon gedurende maximaal 30 nachten’*. In deze bepaling is niet te lezen dat de toepassing van de platformfictie beperkt is tot *onroerende zaken*. Het begrip ‘accommodatie’ is naar onze mening ruim genoeg om ook *roerende zaken* te omvatten die geschikt zijn om daarin kort te verblijven, zoals een tiny house, (sta)caravan, chalet of ingerichte tent. Via het platform Airbnb worden ook boomhutten verhuurd. Deze boomhutten kwalificeren niet per definitie als een onroerende zaak als bedoeld in art. 13ter van de Btw-uitvoeringsverordening. De beperking tot onroerende zaken kan naar onze mening leiden tot concurrentievervalsing tussen de kortdurende verhuur van onroerende en roerende accommodaties. Dat lijkt ons in strijd met de doelstelling van de platformfictie.

Het begrip ‘accommodatie’ lijkt voorts strikter dan het in het wetsvoorstel gehanteerde begrip ‘onroerende zaken’, omdat het begrip ‘accommodatie’ in het spraakgebruik meestal een ruimte veronderstelt waarin voor een korte periode verbleven kan worden. Bij de kortetermijnverhuur van een gedeelte van een kampeerterrein is van een dergelijke verblijfsruimte geen sprake. Er wordt slechts een stukje grond verhuurd waarop de kampeerder voor een korte periode een tent of caravan mag plaatsen. In art. 135 lid 2, onderdeel a van de Btw-richtlijn wordt dit voor de verhuur van onroerende accommodaties ‘opgelost’ door expliciet op te nemen dat onder het verstrekken van accommodatie ook wordt begrepen het verstrekken van een kampeerterrein: *‘het verstrekken van accommodatie, als omschreven in de wetgeving der lidstaten, in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie, met inbegrip van de verhuuraccommodatie in vakantiecampen of op kampeerterreinen’*. In art. 28bis van de Btw-richtlijn is die verruiming van het begrip ‘accommodatie’ niet opgenomen.

Uit de considerans van de richtlijn (EU) 2025/516 komt naar voren dat deze bepaling de concurrentievervalsing met de *hotelsector* wil voorkomen. Ook uit het rapport dat de grondslag vormde voor de invoering van de platformfictie voor kortetermijnverhuur van accommodatie volgt dat de het begrip ‘accommodatie’ betrekking heeft op platforms die kortetermijnverhuur faciliteren in de subsectoren ‘residence renting’, ‘B&B en hotelaccommodation’, ‘home sharing’ en ‘home swapping’.¹ De kampeersector wordt in het rapport niet genoemd als een (sub)sector waarin vanwege platforms sprake is van concurrentievervalsing. Op grond van het voorgaande zien wij dan ook geen unierechtelijke grondslag voor uitbreiding van het (unie)begrip ‘accommodatie’ tot kampeerplekken. Ook de fiscale neutraliteit dwingt daartoe niet, omdat de kortetermijnverhuur van accommodatie en de kortetermijnverhuur van een kampeerplek geen soortgelijke prestaties zijn.

Dat de wetgever voor de tariefstoepassing een onderscheid maakt tussen – kort gezegd – het verstrekken van logies en het verstrekken van een kampeerplek onderstreept naar onze mening dat deze vormen van kortetermijnverhuur ook volgens de wetgever niet soortgelijk zijn.²

¹ VAT In the Digital Age, final report, volume 2, The VAT Treatment of the Platform Economy; door Economisti Associati, Oxford Research, CASE, Wavestone, Hédeos, Mazars, Desmeyere Services and Università di Urbino.

² Tabel I behorende bij de Wet op de omzetbelasting 1968, posten b.10 en b.11.

Passagiersvervoer over de weg

De tweede categorie diensten waarop de platformfictie zal worden toegepast wordt conform art. 28bis Btw-richtlijn omschreven als 'passagiersvervoer over de weg'. In de toelichting wordt op pagina 21 in voetnoot 17 aangegeven dat de begrippen 'passagiersvervoer' en 'personenvervoer' synoniemen zijn. Vanuit het oogpunt van de uniformiteit van begrippen in wetgeving vinden wij het daarom wenselijk om hetzelfde begrip niet met twee verschillende termen aan te duiden en te kiezen voor de term 'personenvervoer' die reeds op verschillende plaatsen in de Wet op de omzetbelasting 1968 voorkomt. Dit betekent dat het naar onze mening aanbeveling verdient om in art. 4a van het voorstel het begrip 'passagiersvervoer over de weg' in te wisselen voor 'personenvervoer over de weg'.

Verstrekking btw-identificatienummer dat is toegekend in de lidstaat waar de dienst plaatsvindt

De platformfictie is niet van toepassing indien degene die de diensten verricht:

- a) aan de ondernemer die de dienst faciliteert het btw-identificatienummer heeft verstrekt dat hem is toegekend in de lidstaat waar de dienst plaatsvindt, dan wel het identificatienummer dat hem overeenkomstig de artikelen 362 of 369 quinquies van de BTW-richtlijn 2006 is toegekend; én
- b) aan de ondernemer die de dienst faciliteert, heeft verklaard dat hij alle op die dienst verschuldigde btw zal voldoen.

In onderdeel a wordt gesproken van 'het btw-identificatienummer dat hem is toegekend in de lidstaat waar de dienst plaatsvindt'. Wanneer sprake is van personenvervoer over de weg van bijvoorbeeld Nederland naar Oostenrijk waarbij een in Nederland gevestigde dienstverrichter in iedere EU-lidstaat waar het personenvervoer over de weg plaatsvindt (Nederland, Duitsland en Oostenrijk) btw verschuldigd is en aldaar een lokale btw-aangifte doet (lees: niet de OSS-regeling toepast), dan vindt de dienst in meerdere EU-lidstaten plaats. In die situatie is het voor ons onduidelijk of de dienstverrichter de btw-identificatienummers van de EU-lidstaten waar de dienst plaatsvindt (naar rato van de afstand) moet verstrekken (lees: het Nederlandse, Duitse en Oostenrijkse btw-identificatienummer) of dat de verstrekking van het Nederlandse btw-identificatienummer volstaat. In het eerste geval verdient het aanbeveling om de tekst van art. 4a lid I als volgt aan te passen: '(...) aan de ondernemer die de dienst faciliteert het btw-identificatienummer heeft verstrekt dat hem is toegekend in de lidstaat of de lidstaten waar de dienst plaatsvindt'. In het tweede geval, de verstrekking van het Nederlandse btw-identificatienummer volstaat, is het ons onduidelijk of dit betekent dat de platformfictie alleen in Nederland niet van toepassing is – het Nederlandse deel van het personenvervoer over de weg - en dat voor het niet van toepassing zijn van de platformfictie in de andere EU-lidstaten waar het personenvervoer over de weg plaatsvindt (in ons voorbeeld: Duitsland en Oostenrijk) eveneens voldaan zal moeten worden aan de voorwaarde van art. 28bis, onderdeel a Btw-richtlijn door het verstrekken van het Duitse en Oostenrijkse btw-identificatienummer. Graag zouden wij op dit punt een verduidelijking in de toelichting zien.

In art. 4 lid I van het voorstel wordt verwezen naar 'het btw-identificatienummer van de lidstaat waar de dienst plaatsvindt'. In dit verband rijst de vraag hoe omgegaan moet worden met EU-lidstaten, zoals Duitsland, die voor de voldoening een btw-nummer (Steuernummer) verstrekken hebben dat niet hetzelfde is als het btw-identificatienummer (Umsatzsteuer-Identifikationsnummer).

Laatstgenoemd nummer wordt slechts voor grensoverschrijdende transacties verstrekt. Op grond van de tekst van art. 4 lid 1 van het voorstel is in dat geval de uitzondering op de platformfictie niet van toepassing, terwijl op grond van de doelstelling van de platformfictie geen reden bestaat om de platformfictie wél toe te passen wanneer de dienstverrichter heeft verklaard dat hij alle over die dienst verschuldigde btw zal voldoen.

Verklaring dat alle verschuldigde btw zal worden voldaan

Ten slotte stellen wij een redactionele aanpassing van art. 4 lid 1 van het voorstel voor. In het voorstel is conform van art. 28bis Btw-richtlijn gekozen voor de bewoordingen 'op de dienst verschuldigde btw'. Naar onze mening verdient het aanbeveling om deze terminologie in art. 4 lid 1 van het voorstel als volgt aan te passen: 'over de dienst verschuldigde omzetbelasting'.

Artikel 4 lid 5

In het voorstel is ervoor gekozen om de platformfictie niet toe te passen op 'diensten van passagiersvervoer over de weg die in Nederland worden verricht in het kader van de kleine ondernemersregeling' (KOR). In de toelichting wordt aangegeven dat in Nederland geen evidente concurrentievervalsing waarneembaar is in de sector passagiersvervoer over de weg. In de toelichting wordt volstaan met een stelling, maar ontbreekt een (cijfermatige) onderbouwing daarvan. Hierdoor is het onduidelijk of en, zo ja, op welke wijze door het Ministerie van Financiën is onderzocht of in deze sector sprake is van een evidente concurrentievervalsing. Of deze uitsluiting inderdaad doelmatig is, zoals in de toelichting wordt gesteld, kan daardoor op grond van de verstrekte informatie in de toelichting niet worden beoordeeld.

Artikel 11 lid 1, onderdeel b, 2°

In het voorstel is ervoor gekozen - richtlijn (EU) 2025/516 dwingt hiertoe niet - om de btw-vrijstelling voor de verhuur van onroerende zaken te verruimen door de van rechtswege belaste verhuur voor de kortetermijnverhuur binnen het kader van binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf te beperken tot de ononderbroken verhuur aan dezelfde persoon gedurende 30 nachten. Het argument voor deze beperking van deze uitzondering op de btw-vrijstelling voor de verhuur van onroerende zaken is de rechtszekerheid en de eenvoud. Naar onze mening verdient het aanbeveling om deze maatregel niet in te voeren. Wij lichten dit als volgt toe.

Een btw-vrijstelling is de uitzondering op de regel dat over een belastbare levering of dienst btw verschuldigd is. Het is dan ook vaste jurisprudentie dat een btw-vrijstelling strikt en een uitzondering op de btw-vrijstelling ruim moet worden uitgelegd. Het wetsvoorstel houdt in dat de uitzondering op de btw-vrijstelling wordt ingeperkt waardoor een grotere inbreuk wordt gemaakt op het uitgangspunt dat over een belastbare levering of dienst btw verschuldigd is.

Het komt tamelijk willekeurig over dat het kabinet enerzijds het afschaffen van uitzonderingen op de regel, zoals het verlaagde btw-tarief op het verstrekken van logies per 1 januari 2026, predikt wanneer deze niet (voldoende) doelmatig en doeltreffend zijn en in dit wetsvoorstel zonder enig onderzoek naar de doeltreffendheid en doelmatigheid een verruiming van de btw-vrijstelling voor de verhuur van onroerende zaken voorstelt. Op dit punt is consistentie in het beoordelingskader voor het in stand houden, verruimen of invoeren van fiscale faciliteiten wenselijk.

Aan een dertignachtentermijn kleeft voorts het nadeel van een arbitrair onderscheid. Vanuit het oogpunt van de fiscale neutraliteit kan bezwaarlijk worden gezegd dat het gerechtvaardigd is om de verhuur van een hotelkamer voor 30 nachten een andere btw-behandeling te geven (in 2028: 21% btw) dan de verhuur van dezelfde hotelkamer voor 31 dagen (btw-vrijgesteld). De uitzondering van art. 11 lid 1, onderdeel b, 2° Wet op de omzetbelasting 1968 beoogt volgens het Hof van Justitie EU een onderscheid te maken tussen de btw-belaste verstrekkingen in het hotelbedrijf en soortgelijke sectoren enerzijds en de btw-vrijgestelde woonruimte anderzijds.³ In dit teleologische licht is de dertignachtennorm naar onze mening geen goede afbakening tussen de btw-belaste verstrekkingen in het hotelbedrijf enerzijds en de btw-vrijgestelde verhuur van woonruimte anderzijds. Wanneer een buitenlandse expat of student één of enkele maanden in Nederland in een (studenten)hotel verblijft en daarna terugkeert naar zijn thuisland, dan kan naar onze mening bezwaarlijk worden gezegd dat het (studenten)hotel een prestatie verricht die kwalificeert als de btw-vrijgestelde verhuur van woonruimte.

Op grond van het huidige beleid geldt dat het ter beschikking stellen van een vakantieaccommodatie aan een vakantiebestedings- of dergelijk bedrijf dat de accommodatie uitsluitend gebruikt voor het verstrekken van logies aan personen die daar voor een korte periode verblijf houden kwalificeert als de van rechtswege belaste kortetermijnverhuur van een vakantiewoning. Wanneer de voorgestelde maatregel wordt ingevoerd en de accommodatie door een vakantiebestedings- of dergelijk bedrijf ook voor meer dan 30 nachten aan dezelfde huurder wordt verhuurd, dan is de verhuur aan het vakantiebestedings- of dergelijk bedrijf btw-vrijgesteld en heeft degene die de vakantieaccommodatie ter beschikking stelt in het geheel geen recht op btw-af trek met betrekking tot deze accommodatie, hetgeen aanleiding kan geven tot forse herzieningscorrecties. Naar onze mening is een dergelijke consequentie van de invoering van een dertignachtentermijn niet neutraal en disproportioneel.

Verder noemt de toelichting alleen het administratieve voordeel van de dertignachtentermijn, terwijl aan deze termijn – zoals het Ministerie van Financiën bekend is – ook administratieve nadelen kleven voor zowel ondernemers als de Belastingdienst.⁴ Voor de logiessector en kampeersector zal deze maatregel namelijk betekenen dat bij een tijdelijk verblijf in een (studenten)hotel of op een kampeerplek voor meer dan 30 nachten (bijv. een vaste standplaats of seizoensplaats), de verstrekker een btw-vrijgestelde prestatie verricht waardoor deze sectoren te maken krijgen met de complexe problematiek van het toerekenen van de btw op de kosten en het splitsen van de btw op de algemene kosten in een aftrekbaar en een niet-aftrekbaar deel alsmede de herziening op onroerende zaken en roerende investeringsgoederen en de vanaf 2026 geldende herziening op diensten aan onroerende zaken. Een boer die een minicamping exploiteert met vaste standplaatsen of seizoensplaatsen en de kinderen op de camping op een kar achter zijn tractor over het erf rijdt, moet door de voorgestelde maatregel rekening gaan houden met de consequenties hiervan voor zijn recht op aftrek met betrekking tot de tractor en de kar.

³ HvJ EG 12 februari 1998, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, punt 21 (Blasi).

⁴ In Kamerstukken II 2024/25, 36 602, nr. 3, p. 76 is over het instellen van een nachtentermijn als optie om zogenoemde 'shortstayconstructies' te bestrijden het volgende opgemerkt: "Bovendien zou het instellen van een nachtentermijn voor kortdurende verhuur van woningen ook gevolgen hebben voor andere situaties, zoals het verblijf in hotels of pensions gedurende langere periodes. Een dergelijke maatregel zou kunnen resulteren in van btw-vrijgestelde prestaties door bijvoorbeeld hotelondernemers, hetgeen grote gevolgen zou hebben voor hun recht op btw-af trek. Ook zou dit leiden tot een complexere administratie voor die ondernemers. Dit nadeel zou een niet-beoogd effect sorteren en afdoen aan de doelmatigheid van de maatregel."

Hetzelfde geldt ten aanzien van zijn stallen indien de kinderen op de camping mogen helpen om de dieren te voeren. Het is maar een eenvoudig voorbeeld dat laat zien welke grote administratieve lasten de invoering van een dertignachtentermijn voor ondernemers in de logies- en kampeersector oplevert. Ook voor de Belastingdienst levert invoering van de dertignachtentermijn niet minder, maar *ander* (en mogelijk zelfs meer) werk op, aangezien de ene beoordeling (wel/geen kortdurende verhuur) wordt vervangen door een andere beoordeling (wel/geen recht op btw-aftrek en de herziening daarvan).

Ten slotte wordt in de toelichting niet aangegeven hoe deze maatregel zich verhoudt tot de afschaffing van het verlaagde btw-tarief voor het verstrekken van logies. Voor die maatregel is met name gekozen vanwege de budgettaire opbrengsten (begroot op ruim € 1,1 miljard per jaar). Indien een deel van de prestaties die vanaf 1 januari 2026 belast zijn tegen het 21%-tarief vanaf 1 juli 2028 weer btw-vrijgesteld worden, is dan sprake van een budgettaire derving waarvoor een aanvullende dekking moet worden gevonden?

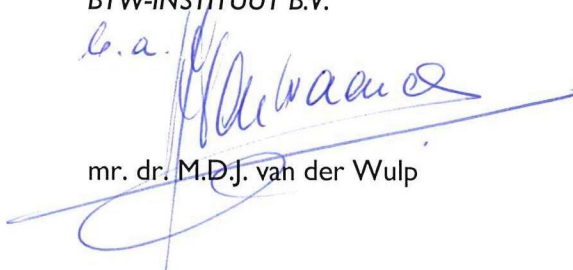
Ten slotte

Desgewenst zijn wij graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

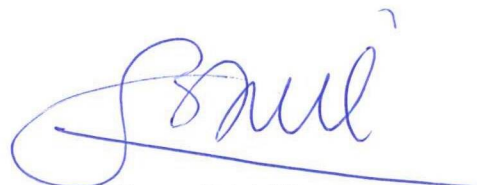
Onderhavige reactie wordt gepubliceerd op onze website. Wij hebben geen bezwaar tegen verdere publicatie.

Hoogachtend,
BTW-INSTITUUT B.V.

b.a.

mr. dr. M.D.J. van der Wulp

mr. G.B. van Driel RB